

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA
PIERWSZA SEKCJA

SPRAWA DOROŹ przeciwko POLSCE

(skarga nr 71205/11)

WYROK

Art 8 • Poszanowanie mieszkania • Przeszukanie domu na podstawie postanowienia prokuratora w toku postępowania w sprawie o wykroczenie • Nakaz przeszukania oparty na ogólnikowych przesłankach • Brak wcześniejszego zezwolenia sądowego niezrównoważony dostępnością kontroli sądowej *ex post facto* • Nieproporcjonalna ingerencja

STRASBURG

29 października 2020 r.

OSTATECZNY

29/01/2021

Wyrok ten stał się ostateczny w okolicznościach wskazanych w art. 44 ust. 2 Konwencji. Może podlegać korekcie wydawniczej.

W sprawie Doroż przeciwko Polsce

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Seksja Pierwsza), zasiadając jako Izba w składzie:

Ksenija Turković, *Przewodnicząca*,
Krzysztof Wojtyczek,
Alena Poláčková,
Péter Paczolay,
Gilberto Felici,
Erik Wennerström,
Raffaele Sabato, *sędziowie*,

i Abel Campos, *Kanclerz Sekcji*,

mając na uwadze:

skargę (nr 71205/11) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej wniesioną do Trybunału w dniu 5 listopada 2011 r. na podstawie art. 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencja”) przez obywatela polskiego p. Artura Doroża („skarżący”).

decyzję o zakomunikowaniu skargi rządowi polskiemu („Rząd”);
stanowiska stron;

obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 października 2020 r.

wydaje następujący wyrok, który w tym dniu został przyjęty:

WPROWADZENIE

1. Sprawa dotyczy przeszukania domu skarżącego zarządzanego na mocy postanowienia prokuratora w toku postępowania w sprawie o wykroczenie.

FAKTY

2. Skarżący urodził się w 1983 r. i mieszka w Dąbrowie Tarnowskiej. Skarżącemu przyznano pomoc prawną, był reprezentowany przez p. M. Pecynę, adwokat prowadzącą praktykę w Krakowie.

3. Rząd polski („Rząd”) reprezentowany był przez swojego pełnomocnika, p. J. Chrzanowską, a następnie przez p. J. Sobczaka z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

4. Stan faktyczny sprawy, przedstawiony przez strony, można streścić następująco.

5. W dniu 3 kwietnia 2011 r. rozpowszechniono ulotki zawierające informacje o wynagrodzeniu burmistrza Dąbrowy Tarnowskiej, opatrzone jego zdjęciem. Ulotki – anonimowego autora – pozostawiono w miejscach publicznych w trzech miejscowościach położonych nieopodal Dąbrowy Tarnowskiej.

6. W związku ze zdarzeniem policja podjęła czynności wyjaśniające. W dniu 5 kwietnia 2011 r. policja otrzymała informację, że skarżący może być w posiadaniu większej liczby ulotek oraz że dysponuje środkami

WYROK W SPRAWIE DOROŻ PRZECIWKO POLSCE

technicznymi umożliwiającymi ich druk na dużą skalę. Rząd twierdził, że policja dostała od swojego informatora sygnał, że skarżący może przystąpić do niszczenia ulotek.

7. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Dąbrowie Tarnowskiej wszczął postępowanie w sprawie o wykroczenie z art. 63a Kodeksu wykroczeń (nielegalne ogłoszenie).

8. W dniu 6 kwietnia 2011 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w Dąbrowie Tarnowskiej wydał postanowienie o przeszukaniu pomieszczeń należących do skarżącego. Treść uzasadnienia postanowienia była następująca:

„W toku czynności wyjaśniających ustalono, że [skarżący] może być w posiadaniu przedmiotów, które mogą stanowić dowody w niniejszej sprawie, mianowicie ulotek z informacjami o wynagrodzeniu burmistrza oraz jego zdjęciem.

Sąd, w celu sprawdzenia informacji oraz zabezpieczenia ewentualnych dowodów, postanowiono jak w sentencji.”

9. W dniu 11 kwietnia 2011 r. o godz. 6.20 rano policja weszła do domu skarżącego i przeprowadziła przeszukanie. Przeszukanie trwało do godz. 7 rano. Nie znaleziono ulotek ani innych dowodów. Rząd stwierdził, że przeszukanie zostało przeprowadzone przez trzech funkcjonariuszy Policji w obecności skarżącego.

10. W dniu 18 kwietnia 2011 r. skarżący wniósł zażalenie na postanowienie o przeszukaniu. Twierdził, że postanowienie nie było dostatecznie uzasadnione i nie było podstaw do naruszenia jego prawa do poszanowania życia prywatnego i mieszkania.

11. Helsińska Fundacja Praw Człowieka z siedzibą w Warszawie dołączyła do postępowania jako *amicus curiae*. Fundacja przygotowała opinię, w której wyraziła wątpliwości co do konieczności i proporcjonalności środka zastosowanego przez władze. Stwierdziła, że decyzja prokuratora nie była dostatecznie uzasadniona. Ulotki będące przedmiotem postępowania zawierały zdjęcie osoby publicznej – burmistrza Dąbrowy Tarnowskiej T.K., a także informacje o jego wynagrodzeniu, które były już wtedy publicznie dostępne. Takie działanie mieściło się w zakresie wolności wyrażania opinii i nie powinno być uznawane za wykroczenie.

12. W dniu 20 czerwca 2011 r. Sąd Rejonowy w Dąbrowie Tarnowskiej utrzymał w mocy postanowienie o przeszukaniu i oddalił zażalenie skarżącego. Sąd ustalił, że przeszukanie było zgodne z prawem i uzasadnione. Policja otrzymała informację, że skarżący był w posiadaniu ulotek rozpowszechnianych w niektórych miejscowościach na terenie gminy. Jedyнным sposobem na sprawdzenie tej informacji było przeprowadzenie przeszukania domu skarżącego.

WŁAŚCIWE PRZEPISY PRAWNE I PRAKTYKA

13. Artykuł 63a § 1 Kodeksu wykroczeń stanowi:

WYROK W SPRAWIE DOROŻ PRZECIWKO POLSCE

„Kto umieszcza w miejscu publicznym do tego nieprzeznaczonym ogłoszenie, plakat, afisz, apel, ulotkę, napis lub rysunek albo wystawia je na widok publiczny w innym miejscu bez zgody zarządzającego tym miejscem, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny.”

14. Artykuł 44 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w odpowiednich fragmentach stwierdza:

„1. W celu znalezienia i zatrzymania przedmiotów podlegających oględzinom lub mogących stanowić dowód rzeczowy, Policja, a w toku czynności wyjaśniających również inne organy je prowadzące, mogą dokonać przeszukania pomieszczeń i innych miejsc, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy do przypuszczenia, że przedmioty te lub dowody tam się znajdują [...]

3. Przeszukanie następuje na mocy postanowienia prokuratora lub sądu.

4. W wypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli postanowienie nie mogło być uprzednio wydane, można przeprowadzić przeszukanie bez takiego postanowienia, jednak organ dokonujący tej czynności zobowiązany jest następnie zwrócić się niezwłocznie do prokuratora o zatwierdzenie przeszukania. Na żądanie osoby, u której dokonano przeszukania, doręcza się jej w terminie 14 dni postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia przeszukania [...]

5. Przy przeprowadzaniu przeszukania i zatrzymania przedmiotów stosuje się odpowiednio przepisy art. 217, 221-234 i 236 Kodeksu postępowania karnego.”

15. Odpowiednie przepisy Kodeksu postępowania karnego brzmią:

Artykuł 217

„1. Rzeczy mogące stanowić dowód w sprawie lub podlegające zajęciu w celu zabezpieczenia kar majątkowych, środków karnych o charakterze majątkowym, przepadku, środków kompensacyjnych albo roszeń o naprawienie szkody należy wydać na żądanie sądu lub prokuratora, a w wypadkach niecierpiących zwłoki – także na żądanie Policji lub innego uprawnionego organu.

2. Osobę mającą rzecz podlegającą wydaniu wzywa się do wydania jej dobrowolnie.

3. W razie zatrzymania rzeczy stosuje się odpowiednio przepis art. 228. Protokołu można nie sporządzać, jeżeli rzecz załącza się do akt sprawy.

4. Jeżeli wydania żąda Policja albo inny uprawniony organ działający we własnym zakresie, osoba, która rzecz wyda, ma prawo niezwłocznie złożyć wniosek o sporządzenie i doręczenie jej postanowienia sądu lub prokuratora o zatwierdzeniu zatrzymania, o czym należy ją pouczyć. Doręczenie powinno nastąpić w terminie 14 dni od zatrzymania rzeczy.

5. W razie odmowy dobrowolnego wydania rzeczy można przeprowadzić jej odebranie. Przepisy art. 220 § 3 i art. 229 stosuje się odpowiednio.”

Artykuł 224

„1. Osobę, u której ma nastąpić przeszukanie, należy przed rozpoczęciem czynności zawiadomić o jej celu i wezwać do wydania poszukiwanych przedmiotów.

2. Podczas przeszukania ma prawo być obecna osoba wymieniona w § 1 oraz osoba przybrana przez prowadzącego czynność. Ponadto może być obecna osoba wskazana

WYROK W SPRAWIE DOROŻ PRZECIWKO POLSCE

przez tego, u kogo dokonuje się przeszukania, jeżeli nie uniemożliwia to przeszukania albo nie utrudnia go w istotny sposób.

3. Jeżeli przy przeszukaniu nie ma na miejscu gospodarza lokalu, należy do przeszukania przywołać przynajmniej jednego dorosłego domownika lub sąsiada.”

Artykuł 227

„Przeszukanie lub zatrzymanie rzeczy powinno być dokonane zgodnie z celem tej czynności, z zachowaniem umiaru, oraz w granicach niezbędnych dla osiągnięcia celu tych czynności przy zachowaniu należytej staranności, w poszanowaniu prywatności i godności osób, których ta czynność dotyczy, oraz bez wyrządzania niepotrzebnych szkód i dolegliwości.”

Art. 236

„Na postanowienie dotyczące przeszukania, zatrzymania rzeczy i w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz na inne czynności przysługuje zażalenie osobom, których prawa zostały naruszone; zażalenie na postanowienie wydane lub czynność dokonaną w postępowaniu przygotowawczym rozpoznaje sąd rejonowy, w okręgu którego prowadzone jest postępowanie.”

PRAWO

I. ZARZUT NARUSZENIA ART. 8 KONWENCJI

16. Skarżący, powołując się na art. 6, art. 8 i art. 13 Konwencji, zarzucił, że przeszukanie jego domu stanowiło naruszenie jego praw. Trybunał uważa, że zarzuty skarżącego należy rozpatrywać wyłącznie z perspektywy art. 8, mając na uwadze, że skoro na nim spoczywa kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych sprawy, nie jest związany opisem przedstawionym przez skarżącego lub rząd (zob. *Radomilja i Inni przeciwko Chorwacji* [WI], skargi nr 37685/10 i 22768/12, § 126, ETPC 2018). Art. 8 Konwencji stanowi:

„1. Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji.

2. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności osób.”

A. Dopuszczalność

17. Trybunał stwierdza, że skarga nie jest ani w sposób oczywisty nieuzasadniona, ani niedopuszczalna z innych powodów wymienionych w art. 35 Konwencji. Musi zatem zostać uznana za dopuszczalną.

B. Przedmiot skargi

1. Stanowiska stron

18. Skarżący utrzymywał, że postanowienie prokuratora zezwalające na przeszukanie jego domu naruszyło jego prawa chronione art. 8 Konwencji. Skarżący przyjął do wiadomości, że podstawą prawną przeszukania był art. 44 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia; twierdził jednak, że przepis ów w jego przypadku zastosowano arbitralnie. Prokurator, postanawiając o przeszukaniu, nie zbadał w szczególności, czy taki środek był proporcjonalny i konieczny. Ponadto jego postanowienie zostało utrzymane w mocy przez sąd rejonowy bez wskazania żadnych dodatkowych argumentów uzasadniających taką ingerencję. Skarżący stwierdził, że prawo krajowe nie zabraniało posiadania ulotek, zwłaszcza takich, które zawierały informacje dostępne publicznie. Brak było dowodu na powiązanie skarżącego z wykroczeniem nielegalnego kolportażu ulotek, zatem prawdziwym celem przeszukania było zastraszenie go bez szczególnego powodu. W tych okolicznościach nie można twierdzić, że środek ten służył jakimkolwiek uprawnionemu celowi. Skarżący podkreślił, że zastosowane środki nie były proporcjonalne do celu, którego osiągnięciu miały służyć.

19. Rząd twierdził, że przeszukanie zostało przeprowadzone z poszanowaniem wszystkich gwarancji proceduralnych i nie doszło do naruszenia art. 8 Konwencji. Rząd przyznał, że przeszukanie domu skarżącego stanowiło ingerencję w jego prawo do poszanowania mieszkania, ale była to ingerencja przewidziana przez ustawę (art. 44 § 3 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia). Inne przepisy prawa krajowego określały sposób, w jaki przeszukanie winno być przeprowadzane (przepisy o obecności osoby, u której dokonuje się przeszukania, oraz innej, wskazanej przez nią osoby; zakaz przeszukań w porze nocnej; obowiązek niewyrządzania szkód lub niekoniecznych dolegliwości). W niniejszej sprawie zachowano wszystkie te gwarancje procesowe. Ponadto Rząd podkreślił, że ingerencja służyła uprawnionemu celowi, mianowicie ochronie porządku publicznego oraz praw i wolności innych osób.

20. Rząd ponadto utrzymywał, że przeszukanie było konieczne w demokratycznym społeczeństwie. Ulotki zostały bezprawnie rozmieszczone w licznych miejscach w trzech sąsiadujących miejscowościach. Jak potwierdziły nagrania z monitoringu, w zdarzenie zaangażowanych było kilka osób, co uzasadniało „społeczną potrzebę” stanowczego przeciwdziałania naruszeniom prawa na taką skalę. Rząd utrzymywał też, że przeszukanie było proporcjonalne i konieczne. Okoliczność, że było ono bezowocne nie pozbawiło go przymiotu niezbędności.

2. Ocena Trybunału

21. Nie ulega wątpliwości, że przeszukanie przeprowadzone w domu skarżącego stanowiło „ingerencję” w jego prawo do poszanowania mieszkania zagwarantowane art. 8 Konwencji.

22. Trybunał zauważa, że celem tego przeszukania, jak wskazano w postanowieniu prokuratora, było ujawnienie dowodów rzeczowych w sprawie, w której prowadzono postępowanie. Trybunał akceptuje zatem stanowisko Rządu, zgodnie z którym ingerencja była przewidziana ustawą, a mianowicie art. 44 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, oraz służyła uprawnionym celom – utrzymaniu bezpieczeństwa publicznego, ochronie porządku lub zapobieganiu przestępstwom oraz ochronie praw i wolności innych osób. Pozostaje zatem ustalić, czy przeszukanie było „konieczne w społeczeństwie demokratycznym”.

23. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału pojęcie „konieczności” oznacza, że ingerencja odpowiada pilnej potrzebie społecznej oraz, w szczególności, że jest proporcjonalna do uprawnionego celu, który ma zostać osiągnięty (zob. m.in. *Olsson przeciwko Szwecji (nr 1)*, 24 marca 1988 r., § 67, seria A nr 130).

24. Trybunał musi zatem ustalić, w okolicznościach niniejszej sprawy, czy wchodząc do domu skarżącego, zachowano właściwą równowagę pomiędzy istotnymi dobrami, mianowicie jego prawem do poszanowania mieszkania z jednej strony, a ochroną porządku i zapobieganiem przestępstwom oraz ochroną praw i wolności innych osób, z drugiej strony (zob. *McLeod przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, 23 września 1998 r., § 53, Zbiór wyroków i decyzji 1998-VII oraz *National Federation of Sportspersons' Associations and Unions (FNASS) i Inni przeciwko Francji*, nr 48151/11 77769/13, 18 stycznia 2018 r., §§ 166 i 170). Choć Układającym się Państwom pozostawiono pewien margines oceny, to wyjątki przewidziane w art. 8 ust. 2 należy interpretować wąsko, a potrzeba ograniczeń w danej sprawie musi być ustalona w sposób przekonujący (zob. *Funke przeciwko Francji*, 25 lutego 1993 r., § 55, seria A nr 256-A). Trybunał oceni w szczególności, czy względy przytoczone dla uzasadnienia takich środków były odpowiednie i wystarczające oraz czy istniały odpowiednie oraz skuteczne gwarancje zabezpieczające przed nadużyciem (zob. m.in. *Buck przeciwko Niemcom*, nr 41604/98, § 44-45, ETPC 2005-IV).

25. Jeżeli chodzi o przeszukania, Trybunał konsekwentnie stwierdzał, że Układające się Państwa mogą uznać za konieczne sięgnięcie po takie środki w celu uzyskania dowodów rzeczowych określonych czynów zabronionych. Trybunał oceni, czy powody przytoczone na uzasadnienie takich środków były „odpowiednie” i „wystarczające” oraz czy przestrzegano wyżej wspomnianej zasady proporcjonalności. Co się tyczy tej ostatniej kwestii, Trybunał musi w pierwszej kolejności ustalić, czy odpowiednie przepisy prawa i praktyka zapewniały jednostkom odpowiednie i skuteczne gwarancje przeciw nadużyciom. Następnie Trybunał musi rozważyć

konkretne okoliczności każdej sprawy, by móc stwierdzić, czy w danej sprawie przedmiotowa ingerencja była proporcjonalna do celu, który miał zostać osiągnięty. Kryteria, które Trybunał bierze pod uwagę przy ustalaniu tej ostatniej kwestii, to m.in. waga czynu zabronionego, w związku z którym dokonano przeszukania i zatrzymania; sposób oraz okoliczności wydania postanowienia, w szczególności czy dostępne były jakieś inne dowody w owym czasie; treść oraz zakres postanowienia, w szczególności rodzaj przeszukiwanych pomieszczeń oraz zastosowane gwarancje mające utrzymać wpływ podjętego środka w rozsądnych granicach; oraz zakres możliwych konsekwencji dla reputacji osoby, której dotyczy przeszukanie (zob. *Buck*, cyt. pow., § 45 i *K.S. i M.S. przeciwko Niemcom*, nr 33696/11, § 44, 6 października 2016 r.).

26. Wracając na grunt niniejszej sprawy, Trybunał zauważa, że sam skarżący nie był ani oskarżonym, ani podejrzanym o popełnienie jakiegokolwiek czynu zabronionego. Przeszukanie jego domu przeprowadzono w związku z policyjnymi czynnościami wyjaśniającymi w sprawie o wykroczenie polegające na bezprawnym kolportażu ulotek. Trybunał zauważa, że prawo krajowe oraz praktyka określają warunki, w jakich policja może wejść do prywatnych pomieszczeń, zarówno z nakazem jak i bez niego (zob. par. 14 powyżej). W niniejszej sprawie policja uzyskała nakaz przeszukania od prokuratora wskazując, że otrzymała informacje, iż skarżący może być w posiadaniu przedmiotowych ulotek (zob. par. 8 powyżej).

27. Biorąc pod uwagę treść i zakres nakazu przeszukania, Trybunał zauważa, że w postanowieniu prokuratora z dnia 6 kwietnia 2011 r. posłużono się ogólnikowymi zwrotami odnoszącymi się do zabezpieczenia dowodów, tj. „ulotek z informacjami o wynagrodzeniu burmistrza i jego zdjęciem” (zob. par. 8 powyżej). W szczególności nie odniesiono się w ogóle do kwestii, dlaczego to właśnie skarżący miał być w posiadaniu przedmiotowych materiałów oraz dlaczego zachodziła potrzeba dokonania przeszukania, skoro ulotki same w sobie nie były nielegalne. Nie odwołano się do żadnych dowodów rzeczowych, z wyjątkiem informacji rzekomo otrzymanej przez policję.

28. Ponadto Trybunał stwierdza, że brak wcześniejszego zatwierdzenia postanowienia przez sąd nie był wystarczająco zrównoważony dostępnością kontroli sądowej *ex post facto* (zob. par. 12 powyżej). W szczególności Sąd Rejonowy w Dąbrowie Tarnowskiej nie ocenił, czy prokurator miał „odpowiednie” i „wystarczające” powody do wydania postanowienia o przeszukaniu domu skarżącego. Kontrola sądowa w przedmiotowej sprawie ograniczyła się do stwierdzenia, że postanowienie wydano zgodnie z prawem i że było ono uzasadnione. Sąd krajowy nie wyważył przeciwstawnych interesów, które występowały w sprawie. Ponadto władze krajowe nie uwzględniły faktu, że przedmiotowe ulotki zawierały informacje publiczne, dotyczące urzędnika wybranego w wyborach. Ponadto ani władze

krajowe, ani Rząd nie twierdziły, że posiadanie tych ulotek mogło wypełniać znamiona jakiegokolwiek czynu zabronionego.

29. Trybunał nie jest zatem przekonany, że przeszukanie domu skarżącego było uzasadnione „odpowiednimi” i „wystarczającymi” względami (zob. *Misan przeciwko Rosji*, nr 4261/04, § 58, 2 października 2014).

30. Trybunał przypomina, że państwa, podejmując środki w celu zapobiegania przestępczości i ochrony praw osób, mogą – na potrzeby prewencji ogólnej i szczególnej – uznać za konieczne sięgnięcie po środki takie jak przeszukania i zatrzymania, w celu uzyskania dowodów określonych przestępstw w sytuacji, w której wykrycie sprawcy czynu zabronionego w inny sposób jest niemożliwe. Środki takie mogą także zostać uznane za konieczne w odniesieniu do wykroczeń. Zważywszy jednak na dotkliwość ingerencji w prawo do poszanowania życia prywatnego osób, wobec których podejmuje się takie środki, należy jednoznacznie ustalić, że przestrzegano zasady proporcjonalności (zob. *Buck*, cyt. pow., § 52).

31. Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności fakt, że przeszukanie mieszkania skarżącego zostało zarządzone w związku z wykroczeniem, które rzekomo miała popełnić osoba trzecia, Trybunał uznaje, że przeszukanie zostało przeprowadzone bez odpowiednich i wystarczających podstaw i nie może zostać uznane za proporcjonalne do uprawnionych celów, które miały zostać osiągnięte. Nie było zatem „konieczne w społeczeństwie demokratycznym”.

32. W związku z powyższym doszło do naruszenia art. 8 Konwencji.

II. ZASTOSOWANIE ART. 41 KONWENCJI

33. Art. 41 Konwencji stanowi:

„Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

A. Szkoda

34. Skarżący domagał się kwoty 20 000 euro (EUR) tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową.

35. Rząd uznał to roszczenie za nadmierne.

36. Trybunał zasądza na rzecz skarżącego kwotę 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową.

B. Koszty i wydatki

37. Skarżący, który był reprezentowany przez prawnika i któremu przyznano pomoc prawną, nie dochodził zwrotu kosztów i wydatków.

C. Odsetki za zwłokę

38. Trybunał uznaje za właściwe, aby odsetki za zwłokę były oparte na marginalnej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego, powiększonej o trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYN TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE,

1. *Uznaje*, że skarga jest dopuszczalna;
2. *Stwierdza*, że doszło do naruszenia art. 8 Konwencji;
3. *Orzeka*:
 - (a) że pozwane państwo winno, w terminie trzech miesięcy od daty, w której niniejszy wyrok stanie się ostateczny zgodnie z art. 44 ust. 2 Konwencji, uiścić na rzecz skarżącego tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową, kwotę 10 000 EUR (dziesięć tysięcy euro), przeliczoną na walutę pozwanego państwa według kursu obowiązującego w dniu płatności, powiększoną o wszelkie należne podatki;
 - (b) że od upływu wyżej wskazanego terminu trzech miesięcy aż do momentu uregulowania należności, należne będą od określonej powyżej kwoty odsetki zwykłe, naliczone według stopy równej marginalnej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego obowiązującej w okresie zwłoki, powiększonej o trzy punkty procentowe.
4. *Oddala* pozostałą część roszczenia skarżącego o słuszne zadośćuczynienie.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono pisemnie dnia 29 października 2020 r., zgodnie z Regulą 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Abel Campos
Kancierz

Ksenija Turković
Przewodnicząca